wimaks wannaemmaks. Mis olleme leidnud? Sedda, et armastus naesterahwaga nisamma, nago maggus hais monne lillega, ühte on lodud: lil annab head haiso, mitte et ta tahhab, waid et se temmal lodud on, nenda armastab ka üks naene, mitte tahtmise, waid lodusse polest. Juhtub monni teist wisi naestest mõtlema ja räkima, kui meie siin olleme teinud, sel tulletame mele: wälja rohtude seas on ka koerputked, karroohhakad, nõggesed ja koggoni kihwtist mürgi rohto, mis surma sadab; agga sest meie se kord ei rägi; ka neilgi on omma hais ja ka nurjatuma naese süddames omma wisi armastus.

Jutto järkuks kuulge weel üht juhtund asja, mis Hollandimaal on sündinud ja minno naeste kitusel toeks woiks olla, et: senni kui naene ellab, senni temma ka armastab. — Antwerpi linna jures on üks waeste leitudlaste-maia ja hullomaia üsna teine teise kõrwas. Mollema maiadel on üks hoow ja üks ouewärraw kokko; üks ainus müür lahhutab teist maia teisest. Aastal 1830 olli siin sõdda. Linnast lasti, wäljast lasti, mitmed maiad põllesid ja rahwas kissendas, nago se parrago sõa-ahhastuses on. Wimaks hakkasid tullepombid, ka nimmetud maia peale langema ja maia mitmest kohhast põllema. Oh hädda! Mis nüüd nende waetima laste ja hullo innimestega tehha? Ellusalt ei woi neid ommeti laska ärrapõlleda. Korraga peastsid laste ja hullude tallitajad keik uksed lahti ja käskisid igga üht põggeneda ni hasti, kui wois ja moistis. Seäl tõttasid nüüd lapsed ommalt ja nõdra arroga mehhed ja naesed ommalt poolt küljest howi peale wälja. Olli peälegi ô aeg ja polnud muud walgust, kui sedda, mis sõatulli ja põllewad maiad andsid. Ehk kül haige moistusega, tundsid ommeti hullud ärra, et hädda kä olli. Mehhed kissendasid, karjusid, nago metsellajad ja joofsid wimaks, kui üks ees hakkas minnema, keik üllelaste wärrawast wälja. Sedda samma teggid ka hullud naesed, agga kuida? Lapsed nurrawad